

DÜŞ

Bu Senin Düş'ün

Ceren Uğur, Samet Mutlu, Çağlar Saruhan, Alkım Türk, Hüseyin Emir Can, Fatma Zehra Demir, Merve Hamal, Zeynep Uzun, Nilgün Kurnaz, Erçağ Akarca, İlayda Çalışkan, Talha Ubeyde Şirin, Handan Aycan, Ceylin Melis Doğan, A. Çiğdem Bozkurt, Mihriban Cesur, Muhsin Işık, Hüsna Caner, Sevinç Kayapınar, Hızır İrfan Önder, Mehmet Özdemir, Gamze Ay, Emine Bakırcı, Osman Akçay, Asiye Yaşargün, Mısra Tümerden, Defne Parlak, Mehmet Çalışci, Fevzi Yetkin, Haydar Aksoy, Can Ahmet Doğrul, Hanife Şişman, Büşra Ayülcü, Ali Aşık, Kaan Ramazan Cakalı, Dilşah Gül, Beyza Kiraz, Melisa Demirci, Serap Dostal, Meryem Güngör Doğrukartal, Erhan Saygın, Z. Seha Deniz, Ahmet Agır Ertunç, Sevgi İncaz.

Travma

Gökyüzü akşam
Üstümden akıveriyor bir yaz serinliği
Tenimde küçük bir yaranın acısı
Geçmiş, şimdi bir çocukluk hatırası

Nefes nefese yürüyüş
Acı bırakır ciğerine
Kana kana su içer çocukluğun
Sokaklar çok anlamlı
Kulağında ezan sesi

Ezan sesi
Yaşım değiştikçe farklı yorumladım
Yaş aldıkça neden değişir yorumlarım
Çocukluğum bir sokak hatırası
Aklımda bir geçmiş travması

Samet Mutlu

Yalnız Anlaşılma

Olasılıksız rastlantılar hikayelerde
Rastlantıdan kalan tanışmışlık
Uzaktan posta güvercini kanatları
Ufaktan da kozadan yeni çıkmış kelebek
Yazılanlar günlüktür ve raftadır
Yazanlar mütevazi ve öfkesi laftadır
Temmuz sığağında, sekizgen mutfakta
Ocaktan yeni çıkarılmış, altı yanık tabağıdır
Tabağında kalansa şiir kalabalığıdır
Beni hatırladın mı?

Çağlar Saruhan

Sır

Belirsizlik sarmalı içerisindeyim,
Ruhumda aşk kırgıntıları...
Ey Tanrı'm!..
İsyanım yok,
Şükürüm var...
Seninle aramızda yine bir sır var!
Bu sır ki
Beni ayakta tutan,
Bu sır ki
Beni hayatta tutan,
Bu sır ki
Bizi birbirimize bağlayan,
Bitip tükenmez bir imtihan,
Yıllardır savaştığım tek travmam!..

Belirsizlik sarmalı içerisindeyim,
Ruhumda ukte yığılıntıları...
Ey Tanrı'm!..
İsyanım yok,
Şükürüm var...
Bu sırrı sonlandır,
Sonlandır artık!
İstiyorum senden
Mucize bir armağan...

Sensizliğin Acısı

Seninleyken kışlar bile soğuk geçmezken
Şimdi yazlar bile soğuk sensiz
Kalbinin ateşiyle birlikte anlamazdım
Ne kadar gaddar bu hava
Ne kadar içine çekermiş insanı
Sensizlikmiş sebebi bu acımasız havanın

Hüseyin Emir Can

Zihnimde Ucuz Hesaplar

Ruhunuzun bir çiçek gibi solduğunu hissettiniz mi hiç ? Koklanıldıkça solan çiçekler gibi... Onlar kokluyorlar, hiç acımadan kıyarak rengine; solduruyorlar ağızlarındaki çürük diş kokusunu üstünüze sindirerek.

Tarih; toplumun kendisiyle kavga eden devrimcilerle, peygamberlerle, özgürlük ve adalet davasını temsil eden insanlarla dolu. Büyük bir devrimci ya da ulu bir peygamber olmanıza da gerek yok. Biraz kitap, biraz kültür, biraz entelektüel çaba yeterli bütün okları üstünüzde hissetmeniz için. Toplum sivrilenleri sevmez, müesses nizamlarının bozulma ihtimalini dahi kaldıramazlar. Gelenek onlar için sorgulanamaz bir Tanrı'dır.

İnsanoğlunun en derin ironisidir bu. Topluma rağmen, toplum içinde yaşamak... Karamsarım evet. Asla anlaşılamayacağımızı biliyorum, o nedenle payıma düşen suskunluk oluyor. Bilmediğimden değil, değişmeyeceğiniz gerçeği beni susturuyor. Zaten "Anlaşılmak bir lüks."* değil midir?

Toplum bir çukurdur, habire bizi kendisine çeken... Kaymamak için, düşmemek için onca çaba; fakat ne mümkün! Kulaklarımız sağır oluyor gürültüden, parlak sünü ışıklar kör ediyor gözlerimizi. Sahi Nur'a bakmak ne demektir; Gözü yormayana, gönlü yormayana bakmak, temaşa etmek ne demek ? Nur kaldı mı bir parça? Çukur derinleşiyor... Direnmeli, bir ağacın dalına tutunmalı; bir taşa sarılmalı, toprağa sağlam basmalı. Düşmemeli...

Ey kendine sığınak arayan ben! Kendinden âlâ sığınak mı var? Bunca tarîk bunca refik görürsün de kendini göremezsin. Aradığın sensin, bulduğun da sen. Peki ya sen? Her varıldığında kaybolan sen...

Fatma Zehra Demir

Şelalenin Çocukları

Rüzgar usul, temmuz uykuda
Su akar
Zamanla yarışır usulca
Köy uyur
Şelale hep aynı tonda
Bir gün döneriz belki
O yosunlu taşa
Çocuk oluruz yine, düşlerde
sonsuzca...

Köyün kucağında bir sabah sessiz
Şelale çağlar
Suyun türküsü keskin.

Merve Hamal

Ellerin Umuda Yolculuğu

Güneşin ilk ışıkları odama sızarken içimde karmakarışık duygular vardı. Bugün on iki yaşıma giriyordum. Annem ve babamın resmi bana gülümsüyordu, fakat içimdeki boşluk dolmuyordu. Bugünün benim için çok güzel bir gün olacağını sanıyordum. "Günaydın anneanne," dedim. Konuşan ellerim ve kelimelerim ahenkle işliyordu. Anneannem Aysun yanıma geldi ve gözlerindeki şefkat, içimdeki acıyı bir nebze olsun hafifletti. Pencereden dışarı baktım. Sitemizin ortasındaki park, baharın uyanışıyla birlikte yeşilin ve rengârenk çiçeklerin dans ettiği tablo gibiydi. Yüksek gövdeli çınar ağaçlarının dalları, hafif esintide nazlı nazlı sallanıyordu. Serçelerin cıvıltısı, bülbüllerin melodisiyle karışıyordu. Ama ben, o cennette koşup oynayamıyordum. Tekerlekli sandalyem, dünyanın sınırlarını çiziyordu.

İpek'in sesi duyuldu, "Günaydın Can! Nasılsın?"

"İyiyim İpek," dedim işaret diliyle. "Bugün doğum günüm."

İpek'in yüzü asıldı. "Ah, çok üzgünüm Can. Köye gitmem gerekiyor."

İçimde hayal kırıklığı dalgası yükseldi. Ama sonra, kendime söz verdim. "Bugün güzel bir gün olacak," dedim.

Parkı temizleyen Ahmet abi yanıma geldi. "Doğum günün kutlu olsun Can! Sana özel kitap getirdim."

Heidi kitabını gördüğümde kalbim hızla çarptı. Bu kitap, annemden kalan tek hatıraydı. Ahmet abi, benim kahramanımdı. Babam olmadığı için, ona bir baba figürü gibi bakıyordum. Cesur, güçlü ve yardımseverdi. Bana işaret dilini öğretti, beni anlayan tek kişiydi. Onun gibi olmayı hayal ediyordum.

Ahmet abi, işaret dilini öğretirken, elleri bir ressamın fırçası gibiydi. Her işaret, bir hikâye anlatıyordu. Can'ın elleri de bu dansa katıldıkça, sessizlik yerini anlam dolu bir iletişime bırakıyordu. Ahmet abi, işaret dilini sadece bana değil, tüm mahalleye öğretmişti. Bu sayede herkes benimle iletişim kurabiliyordu. Bu, benim için çok değerliydi. Ellerim, sanki havada dans eden kelebekler gibiydi. Her hareket, bir kelimeye, bir duyguya dönüşüyordu. Parmaklarımda zarif kıvrımları, gözlerimdeki parıltıyla birleşince, sessizliğin içinde bir melodi yükseliyordu.

Mahalledeki herkesin benimle iletişim kurmak için işaret dilini öğrenme çabası benim için paha biçilmezdi. Eller, artık birer köprüydü; farklı dünyaları birleştiren, duyguları paylaşmayı sağlayan birer araçtı.

Birden, parktan gelen küçük Mert'in çığlığıyla irkildim. Dizini kanatmıştı.

gün, her şey o kadar hızlı oldu ki, sanki kâbusun içindeydim. Evimiz, alevlerin ve dumanın içinde kayboluyordu. Annemin çığlıkları, babamın telaşlı sesi... Her şey o kadar kaotikti ki ne olduğunu anlayamadım.

Bir anda, babamın güçlü kollarının beni molozların altından kaldırdığını hissettim. "Can, oğlum, iyi misin!" diye bağırdı. Bacağımdan akan kanı görünce, "Oraya bakma!" diye bağıırıyordu babam.

Ama duman o kadar yoğunu ki nefes almakta zorlanıyordu. Sonra, bir patlama sesi duyuldu ve babam yere yığıldı.

Önce dumanı, sonra alevleri gördüm. Sanki bir canavar, evimizi yutuyordu. Annemin çığılıkları, babamın telaşlı sesi... Her şey o kadar hızlı oldu ki ne olduğunu anlayamadım.

Dizlerim kanıyordu. Yere düşmüştüm ve bacaklarımı hissetmiyordum. Etrafımda, evimizin alevleri göğe yükseliyordu. İtfaiye arabasının siren sesi, kulaklarımı sağır ediyordu.

Sonra, iki sedye gördüm. Üzerlerinde siyah poşetler vardı. Annem ve babam... Onları o halde görmek, kalbimi paramparça etti. O an, dünyam durdu.

Yoğun kül kokusu, boğazımı yakıyordu. Öksürük krizlerine giriyordum. Ambulansa bindirdiler. Yalnızdım. Beyaz kıyafetli bir abla, bana sorular soruyordu. Ama ben, hiçbir şey duymuyordum.

"Anne," diye bağırmak istedim ama sesim çıkmadı. İtfaiyeciler beni ambulansa bindirdiğinde bilincim kapanıp açılıyordu. Ambulansta, beyaz önlüklü bir kadın yüzü belirdi. "Sus," dedi sertçe. "Konuşma, canın yanar. Nefes alma, oksijen veriyoruz." an, sanki boğuluyordum. Konuşmak, bağırmak istedim ama sesim çıkmadı. Ciğerlerime dolan oksijen, beni daha da boğuyordu.

Konuşmadım, kimseyle iletişim kurmadım. Kelimeler boğazımda düğümleniyordu. Sanki konuşursam, o anları tekrar yaşayacaktım. Tekerlekli sandalyeye mahkûm olduğumu öğrendiğimde, acım katlandı.

Artık sadece bedenim değil, ruhum da sakattı. Hayata küstüm. Sanki dünya, bana bir daha gülmeyecekti.

gün, ilk defa sustum. O gün, hayata küstüm. O gün, içimdeki çocuk öldü.

acı, o kayıp, o çaresizlik... Hâlâ içimde bir yara gibi duruyor. Her an, o anıları tekrar yaşıyorum. Her an, o çaresizliği hissediyorum.

Mert'in çığılığı, beni o karanlık dehlizlerden çekip çıkardı. Ama o anılar, asla gitmeyecek. Onlar, benimle birlikte yaşayacaktı.

Gözyaşları içinde anneannem beni sımsıkı kucakladı.

Ahmet abi, beni dışarı çıkardı. Parkta dolaştık, kuşların şarkısını dinledik, çiçeklerin kokusunu içimize çektik. Ama geçmişin acısı, ruhumun derinliklerinde bir yara gibi duruyordu. Doğanın içinde parkta dolaşırken Ahmet abi bana bir hikâyeye anlatmaya başladı:

"Can, biliyor musun, seninle ilk tanıştığımız zamanı hatırlıyorum. O zamanlar, çok içine kapanıktın. Konuşmuyordun, kimseyle iletişim kurmuyordun. Ama gözlerinde, hayata dair bir umut ışığı vardı. O ışık, bana çok tanıdık gelmişti.

Benim de bir oğlum vardı, Can. Senin gibi, o da çok özel bir çocuktu. Ama onu kaybettim. Bir trafik kazasında... O günden sonra, hayatım altüst oldu. Ama sonra, seni gördüm. Ve sanki oğlumun ruhu senin bedeninde yaşıyormuş gibi hissettim. Sana işaret dilini öğretmemin, seninle bu kadar yakından ilgilenmemin sebebi bu. Seni, oğlumun yerine koydum. Sana, onun veremediğim sevgiyi, ilgiyi vermek istedim. Belki bu bencillikti, belki de sadece bir teselliydi. Ama senin sayende, hayata yeniden tutundum.

Sana karşı hissettiklerim baba sevgisi. Sen benim için evladım gibisin. Can, benim için bir umut ışığıydın. Sana baktıkça, oğlumu görür gibi oluyordum.

Ama biliyorum ki, sen bambaşka bir bireysin. Senin kendi hayallerin, kendi umutların var. Ve ben, senin bu hayallerini gerçekleştirmen için elimden geleni yapacağım." Ahmet abinin anlattıkları beni derinden etkiledi. Onun, beni oğlunun yerine koyduğunu öğrenmek, hem şaşırtıcı hem de duygulandırıcıydı. Ama aynı zamanda, onun bana duyduğu sevgi ve şefkat içimdeki boşluğu dolduruyordu. Eve döndüğümüzde beni büyük bir sürpriz bekliyordu. Anneannem, İpek, Hikmet amca ve Mert, ellerinde pastalar, balonlar ve hediyelerle beni karşılıyordu. İçimde bir umut ışığı yandı.

Doğum günü partisi, kahkahalarla, oyunlarla ve şarkılarla geçti. Ama içimde bir ukde vardı. Konuşamamak, kendimi ifade edememek...

Partinin sonunda tekerlekli sandalyemle salonun ortasına geldim. Derin bir nefes aldım ve bağırdım. "Sizi çok seviyorum!"

Salondaki herkes şaşkınlıkla bana baktı. Ben, konuşmuştum! Gözyaşları içinde anneanneme sarıldım. "Anneanne, konuştum!"

günden sonra hayatım değişti. Artık konuşabiliyorum, kendimi ifade edebiliyordum. Ahmet abi, bana umudu öğretmişti. İşaret dili, bana yeni bir dünya açmıştı.

Ama sürprizler bitmemişti. Anneannem, bana bir zarf uzattı. İçinde, annemin bana doğduğum zaman yazdığı bir mektup vardı. Annem, bana her zaman inanmamı ve hayallerimi gerçekleştirmemi söylemişti. Gözyaşları içinde mektubu okurken içimde tarifsiz bir mutluluk hissettim.

Artık, hayallerimi gerçekleştirmek için hiçbir engelim yoktu. Ahmet abi gibi cesur, güçlü ve yardımsever olacaktım. Ve bir gün, ben de başkalarına kendi öykümü anlatarak umut olacaktım.

Zeynep Uzun

Anadolu'm

Karadeniz'in sularında dalgalanır hayaller
Ege'nin koylarında huzur bulur kalpler
Ankara'nın ayazında üşüsedede özlemler
Bozkırın türküleriyle ısınır yürekler
Ana yurdum, Anadoluum..
İstanbul'un asaleti sarar tüm yurdu
Güzel İzmir'in dağları,
Doğu'nun her bir köşesinde masal gibi köyleri..
Karın altında yeşeren umut dolu kardelen
çiçekleri..
Ana yurdum, Anadoluum..
Kurtuluş'un başladığı şehrim, Samsun
Bu eşsiz destanı tüm dünya duysun
Çanakkale'm toprağında kahraman ruhlar,
"Vatan" diye haykırırlar!
Ana yurdum, Anadoluum..
Senin havan, senin karan, senin toprağın
Senin tarihin, senin türkülerin..
Sende doğdum, ömrümce hep senleyim
Ana yurdum, Anadoluum..

Nilgün Kurnaz

Hiç

Hiçlik bir kemer olsa,
Takılsa bir gökkuşağının kanadına,
Belin dardır dünya hengâmesinin suretinde,
Beline saramazsın,
Hîçlik bir ad olsa,
Konulsa senin alelâde isminin önüne,
İsmi unutup da hîçliğe bakar mısın?
Hîçlik bir mum olsa,
Düşşe bir gece yarısı senin yoluna,
Hırsından arınıp kendini yakar mısın?
Hiçlik bir gün olsa,
Günsüzlüğün usturlabını parmağına takıp,
Rıhtımsızlığın çölünde özünü arar mısın?
Hîçlik bir elmadır,
Parlar senin kalbinin arastasında,
Dünyadaki varlığını unutup da kendi kalbine
bakar mısın?

Erçağ Akarca

Bilmek ve Düşünebilmek

Bilmek bütün düşüncelerinizi aktarmak mıdır?

İnsan neyi bildiğini ancak ve ancak kendi tanımlayabilir. Düşüncelerimizi biz kendi belleğimizde ifade edecek şekle getirir ve dışa vurum yaparız. Mesele bir şeyi bilmek değildir; aynı zamanda o aldığınız bilgiyi nerede ve ne zaman alabileceğinizdir. Mesela kimi öğrenci sadece dinlemeye yoluyla beyne transfer yapar kimi öğrenci de yazma eyleminde bulunarak. Buna insanlarda algılayış biçimi de diyebiliriz. Sadece ve sadece kendi doğrularını beyne hipnoz etmeye çalışır. Bu doğru bir varsayım değildir. “Düşünceniz size değil, siz düşüncenize hakim olabilmelisiniz.”

Kafanızda canlandırdığınız şey sadece sizin bildiğiniz şeydir.

Düşünmek de bir eylemdir bilmek de öyle.

Mesela size bir karekök sorusu sorulduğunda tam olarak bildiğiniz bir noktadan geldiyse beyninize gelen sinyaller otomatik olarak ivedilikle cevap verecektir ve bu sizi karşı tarafa bir tık daha önde gösterecektir.

Gayesiz yapılan her bir düşünce sizi olumlu tarafa her zaman yöneltmeyebilir yani düşüncenizin de bir gayesi, ülküsü olmalıdır. Bu böyle daha sıhhatli, doğrudur.

Dipnot olarak belirtmek istiyorum : “Düşünebilmek ve bilmek kelimelerini aynı teraziye koymak çok doğru bir karar değildir çünkü ikisi de tam olarak denge de kalamaz.

İlayda Çalışkan

Geçer ki Geçer

Bu gönül ki yaktı geçti varlığı
Pişmanlığın faydası gönül aydınlığı
Nice öz'ün nice söze bağlılığı
Hiçlik ile mümkündür
Sevgiden geçer

Bu sevda ki baktı geçti yollara
Derde düştü derman verdi canlara
Yürekteki mana ile rahman'a
Hiçlik ile mümkündür
Edepten geçer.

Bu ferman ki destan yazdırır
Geceyi gündüz edip kışı andırır
Karanlıktaki aydınlığı yıldıza sığdırır
Hiçlik ile mümkündür
Seherden geçer.

Bu bekleyiş ki sabır gerektirir
Allahın rızasına değer gerektirir
Ölçüler yetmez sonsuzluk gerektirir
Hiçlik ile mümkündür
Helalinden geçer.

Talha Ubeyde Şirin

Zarzalıklar da Güzeldir

Karnımda bir ağırlıkla uyandım. Çekyatın kapağı gene üstüme düşmüş. Nefret ediyorum bunlardan. İçindeki ders kitapları taşmış dışarı, derslerden de nefret ediyorum.

Yattığım yerden dışarıya bakıyorum kar devam ediyor. Fırılıyor yataktan, herkes oynamaya başlamış bile. Oh be, yerler buz tutmuş nihayet. Kızağın çıkma zamanı. Hem daha cumartesi, yarın da var. Koşarak kömürlüğe gidiyorum. Ne kadar da pis, annem beni kızağımla görürse sakın içeri sokma, kapının önünde sil diye bağıırır. Silmeyle olmaz ki, yıkıyorum ama ellerim de kıpkırmızı oluyor, olsun yerler buz tuttu ya. Yokuşun başı dolmuş bile, tam kızağa binerken Esra pencereden bağıırıyor, “kuzenim geldii.” Aman ne müjde anlatıp durduğu kuzeni kesin. “Gelsene sen de hadi gel yukarı.”

İçeri girer girmez odasına koşturuyor Esra. “Bak kuzenime diyor. Nasıl güzel anlattığım gibi di mi, sadece iki gün kalacaklar ama kayağa gidiyorlar.” Esra içeriden kayak takımını getiriyor. İnce, upuzun, hem de fosforlu.

Ha öyle mi diyorum, hiç ilgilenmiyor gibi. Oysa ölüyorum meraktan. Nereye gidiyorlar, ne kadar kalacaklar, nasıl bir yer. Çatalımı kuşburnu pekmezine batırıyorum. Bir yandan da kıza bakıyorum. Çantasından tüylü bot çıkarıyor. Aynı filmlerdekinden, bembeyaz. Benim botlarım ablamdan bana geçti, benden de kardeşime, yok ona yeni alırlar, erkek ya. Kız çantasını düzeltmeyi bırakıp masaya geliyor, bıçağıyla bir parça alıyor kuşburnundan, “çok seviyorum ya bunu, annem de ne meraklısın böyle yöresel şeylere diyor.” Kıkırdıyor bunları söylerken. Aman ne komik. Esra da salak salak gülüyor.

Gizli yediler kulübüne giremez bu diyorum ona bakarken. Çıtkırıldım işte. Gerçi biz de yedi kişi olmadık. Afacan Beşler niye olmuyoruz ki demişti arkadaşım, sayı da tutuyor işte. Olmaz demiştim, onların o kadar macerası olmuyor. Bulacağız işte o iki kişiyi de.

Kız anlatmaya devam ediyor. “Sağ olsun teyzem her sene yollar bunlardan. Canım Esra da hep patik örüp gönderiyordu bana. Öyle güzellerdi ki. Ama söyledim bunları giyemiyorum ben diye. Şimdi tozluk ve şapka örüyor bana rengarenk. Dağda kimsede bu kadar renklisi olmuyor biliyor musun.”

Bilmiyorum diyorum, elimi bıçağa uzatıp pekmezi bıçakla sürmeye girişiyorum. Ayaklarımı toplayıp oturmuştum. Göremez ki patiklerimi salak, giyemezmiş.

Pekmezi biz bahçede ailemle yapıyoruz diyorum. Tuğlaları yerleştirip üzerine büyük kazanı koyuyoruz, kocaman kazan diyorum gözlerimi açarak sonra tüm işlemleri anlatıyorum. “Hangi mevsimde ya ben de olmak isterim” diyor kız. İşte zarzalaklar açınca diyorum. “Ay ne gülüyorum bu lafa” diyor kız. Neye be neye, ne var gülünecek. “Zarzalak değil ki o. Leylak. Güzelim leylaklara da niye zarzalak demişlerse. Esra kitap yollamıştı. Neydi Esra, gizli yediler hah onun içine. Zarzalaklar benden sana yazmıştı canım. Di mi Esra.”

Esra gizli yedileri mi yolladı sana diyorum dişlerimi sıkarak. “Ay evet hemen bir kulüp kurduk. Gizli yediler kulübü. Ama çok arkadaşımızı grup dışında bıraktık. Çok gücendiler bize. Keremlerin ailesi bahçelerine bizi kırmamak için ağaç ev yaptılar. Toplantılarımız orda oluyordu. Şimdi kardeşlerimiz toplanıyor orda. Çocukluk işte” diyor. Toplandığımız yeri düşünüyorum o bunları konuşurken. Yan komşunun bahçesindeki garaj. Yıkık dökük bir yer. Hiç macera da olmuyordu zaten. Bir tek evimizin karşısındaki kale gibi yüksek duvarları olan evde olabilirdi macera. Sonra o eve bir çocuk geldi, bizi çağırdı bahçelerine. Her yer çiçeklerle kaplıydı, yerlerde de bolca badem. Bademleri kırıp yemiş sonra garaja dönmüştük.

Hiç maceramız olmuyordu. Her gün aynıydı. Biz de sürekli çizgi roman okuyup hayal kuruyorduk, bir de sonbaharda salyangoz yarışına başlamıştık. Çetede en yakın arkadaşım sıkılmıştı bu oyundan, çok yavaşlar ya hiç ilerlemiyorlar, hep aynı yerdeler sanki deyip oyunu bırakmıştı, bence ilerliyorlardı işte hem de iz bırakarak arkalarında. Kız sürekli bir şeyler anlatıyor. “Dağda çocuklar için bir balo düzenleniyor. Noel Baba kostümü giyiyor her sene birimizin babası, hepimize oyuncak getiriyor. Kocaman paketler üst üste duruyor. Üstlerinde adlarımız yazılı oluyor. Anne babalarımız dans ediyor. Sırf bu geceler için eve dans hocası geldi Esra biliyor musun.” Kocaman bir salon kuruyorum kafamda, kabarık etekli kadınlar döne döne dans ediyor, kadınların saçları uçuşuyor. Dudağımı ısırıyorum yoksa ağlayacağım. Filmler gerçekmiş.

“Zeynep iyi misin sen” diyor Esra. Adımı ilk defa duyuyor gibi oluyorum. Zeynep’im ben ya diyorum. Pelin değilim ki. Geldiğimden beri adı patlıyordu kulağımda. Pelin. Ben çıkayım diyorum, yokuşta bekliyorlar beni. Kapıya gidiyorum hızla. Arkamdan geliyorlar. Botlarım kapının önünde, sular sızmış her yere. Pelin botlarıma bakıyor, bakmasın istemiyorum. Acır gibi yüzü buruşuyor. Kızağımı kucağıma alıyorum. “Ay kızağın var senin.” Evet diyorum kızağım var benim. “Seninki de çok tatlıymış” diyor, “Esraa benimki de kırmızı renkteydi, hatırlıyor musun, sana fotoğrafını yollamıştım.” Susmuyor kız, her şeyin en renklisi onda. Koşarak iniyorum merdivenlerden. “Biz de geliriz birazdan” diyor Esra.

Yolda çöp tenekelerini tekmeliyorum. İçinde kedi varsa var banane, korkarsa korksun. Ben mi dedim içine gir diye.

Eve uğrayıp sobanın üstündeki güğümden bardağa sıcak su koyuyorum. Mutfaktaki tel dolaptan da kakaoyu alıyorum. Bir kaşık koyuyorum sonra bir kaşık daha. Tepeleme duruyor kakao içinde dağılmıyor. Kaşıkla karıştırıp duruyorum, boz bulanık bir renk, hem de ne biçim tadı. Şekeri yok ki şeker ekliyorum içine. Bahçeye çıkıp burnumu çeke çeke içiyorum. Ablam geliyor dikiş nakış kursundan “napiyon kız salak” diyor eve girerken. Sensin salak demiyorum bu sefer. Beklediği cevap gelmeyince şaşırıyor, “ne haltlar karıştırıyorsun sen” diyor. Elimdekini görünce “aa kakaoyu bitiriyor” diye bağırarak içeri giriyor. “Anne anne senin bu salak kızın var ya.”

Annem içeriden gelip “ne yapıyon sen be” diyor, “güne kek yapıcım kakaoyu mu aldın, tüm özentiliklerde bundan çıkar” diyor. Ablam da bağırıyor içeriden “he geçen sene de paten diye tutturdu. Kim kaybetmiş de sen bulacaksın ahraz” diyor. Hiç cevap vermiyorum. Yokuşun başına geçiyorum. İpleri tutup kaymaya başlıyorum. Gözümün önüne üçgen çatılı evler geliyor üstleri kar dolu, ellerinde şarap kadınlar, erkekler dans ediyorlar. Çocuklar sabah akşam kakao içiyorlar. Gülüp duruyorlar.

Kayarken kerpiç duvarlı bahçenin kapısında yaşlı bir adam görüyorum, yeni taşındılar mahalleye, kardan her yeri bembeyaz olmuş. Adamı yakından görmek için yavaşlıyorum, kızağımla havalı bir duruş yapıyorum. Adam gülümsüyor, elindeki kutudan bir ayva çıkarıp veriyor al kızım diye. Ne yapacağımı bilemiyorum, ağlayasım geliyor. Ayvayı alıp gocuğumun içine koyuyorum. Bir ayva insanı bu kadar ısıtır mı ısıtıyor işte.

Aşağıya inerken kafamı çevirip çevirip adama bakıyorum. El sallayıp bahçesine giriyor. Kaydığım yerin izine bakıyorum ilk defa. Ne güzel duruyor çizgiler. Yokuşun sonuna vardığımda zarzalıklar da güzeldir diyorum hem de ne biçim güzeldir.

Handan Aycan

Münzevi

Dermanını kaybettiğim sancılarım...
Umarsızca terk-i diyar eyledi düşüyle uyandığım,
Söyle ben hangi çabayla kime sığınayım,
Bir senken dayanağım...

Niye benden gittin ey kıyamadığım,
Ben şimdi kime taşıyım,
Neye dolayım,
Hangisine görünür olayım?

Dermanını unuttu arayışlarım,
Bir çift aynayı doldurdu çirpinişlerim:
Tek dileğim onları görmektir,
Kaybola kaybola yitti Münzevi...

Doğruyu terkeden kapılışlarım,
Yuvasızlıktan yetim kalan tekrarlarım...
Hüzün kaybı yaşayan yaralarım ecele gitti,
Münzevi terkedile terkedile bitti...

Ceylin Melis Doğan

Sevenlere Yolculuk

Akşamın eli kulağında. Hava karardı kararacak. Sokak lambaları görev bilincinin en üst seviyesinde ama , yine de telaşlı insan kalabalığının ayakları altında eziliyor ışıkları. Kış iyice göstermeye başladı yüzünü. Havada bir türlü yağamayan kar kokusu. Soğuk ısırıldığı yerde iz bırakıyor.

Adımlarım birbiriyle yarışıyor adeta. Bir an evvel atmak istiyorum kendimi eve. Derdim akşama yakalanmak değil soğuk da dokunmuyor aslında. İçimdeki çocuk sevincim koşturuyor beni. İki hafta önceydi. Sömestr tatilini değerlendirip kendime bir mola hediye ettim. Şöyle kafa dinlemeli yan gelip yatmalı mola. Aklımda gideceğim şehirde yaşayan bir arkadaşımı da ziyaret etmek vardı. Önceden haber vermek istemedim. Bir telefon konuşması sırasında ağzından almaya çalıştığım adresi beynime not etmişim.

Yolculukları hep sevmişimdir. Gece gündüz fark etmez. Geçtiğim yerleri izlemek hayatlara dair hayaller kurmak, mola yeri serinliğinde bir bardak çayın hatırını sormak mutlu etmiştir hep. Ama bu yolculukta bana daha fazlasının eşlik edeceğinden habersizdim. Ne yol boyu gözlerimi şenlendiren güzelliklere ne muavin yolcu sohbetlerine, ne de molada unutulan çantalara girmeyeceğim. Dağılmaktan korkmam da beni uçuran durumun baş rolde olmasını istediğimden. Bir hafta bir motelde sessiz sedasız ama dolu dolu dinlendikten sonra arkadaşımı aradım. Tıpkı yaşadığı şehrin havası gibi aydınlık sıcacık bir sesle açtı telefonu.

“A aa, ciddi misin, lütfen çabuk gell” gibi nida ve cümlelerin ardından beni, Sevenler Köyü’ne götürecek dolmuşta buldum kendimi. Köyün ismi ilgimi çekmiş, kafamda senaryolar yazmaya başlamıştım. Bir saatlik yolculuğun ardından Sevenler’in meydanında dolmuştan indiğimde gözlerime inanamadım. Mevsime rağmen yeşil kalmayı başarmış ağaçlar, pencerelerini bahçelerini, kokusu havayı sarmış renk renk çiçeklerin süslediği evler, ‘sen de kimsinden ziyade, ‘hoş geldin’ diyerek bakan gözler.

Sanki orada yaşıyormuşum da kısa süreliğine ayrılmışım gibi bir karşılama. Önce tuhaf hissettim kendimi utandım bu samimiyetten. Şehrin kaosunda görmeye alışık olmadığımız şeylerdi ne de olsa.

Arkadaşımın evine geçtiğimizde ilk sorduğum şey neden Sevenler oldu. Burada sevgisizliğe de sevgisizlere de yer yok dedi arkadaşım.

‘ Biz dışladığımız için değil, sevgisiz barınamaz zaten burada kimse. Ne hikmettir ben de çözümedim ama tek gelen çift gider, bir sonraki sefere koşa koşa gelirler Sevenler’e .

-Nasıl yani

-Anlarsın

Belki seni de bekliyordur bir Sevenler hikâyesi.’

Üç gün vardı önümde. Anlasam iyi olacaktı. Takıntılı biri olarak bir de Sevenleri aklıma koyup dönmek istemiyordum, daha fazlasını yaptım.

Ertesi gün arkadaşımın bahçede hazırladığı kahvaltıda onu sorguya çekmekti niyetim. Olmadı.

Masada üç kişiydik. Ben, arkadaşım ve o. Tanışma faslının, hoş beşin ardından anlaşıldı ki aynı şehirden, aynı saatte, aynı otobüsle gelmiştik ve aynı köyde yolumuz kesişmişti. Teyze oğlu olduğunu öğrendiğim kişiyle şimdi şaşkınlıkla karışık bir utangaçlıkla düşen çenelerimizi toplamaya çalışıyorduk kaçamak bakışlarla.

Tesadüflere inanmayan biri olarak bu karşılaşmayı bir işaret kabul ettim. Her karşılaşma bir amaca hizmet eder. Olayı çabuk kabullenişime de şaşırdım, belki bu durum bile olması gerekeni oldurmak içindi.

Üç günün sonunda aynı otobüsle aynı şehre doğru yola çıktık. Köyün adının gizemi ikimizin de kalbinde görünür olmuştu. Birbirimizi tanımaya karar verip görüşme umuduyla ayrıldık otogarda.

İçimdeki çocuk sevinci bu yüzden kan ter içinde. Saat ona yaklaşmakta. Görmek tutkum duymak neşeme kavuşmalıyım bir an önce. Hava kararsın, soğuk dövsün isterse. Birazdan bir ‘Alo ‘ ile aydınlanıp ısınacağım. Yeni sevinçler tutacak elimden hafta sonunu ipe çekerken...

Cep telefonum bana bak diyor. Kim bu şimdi. Her zaman tufan görmüş çantamın içinde kaybolan telefonumu ilk denemede buluyorum. Bak bak meraklı kankam benim duramadı öğrenecek illâ ki her şeyi.

-Alo meraklı!

-Ne haber , Sevenler!

A. Çiğdem Bozkurt

Nisan Yağmuru

Gökten inerken nisan yağmurları,
Bahar çiçeklerinin itrisi siner burnuma.
Can evimde hisler yeşerir o anlarda.
Ruhum mum gibi erirken bir bakışına.
Hayal alemimde düşler canlanır usulca.

Gökten inerken nisan yağmurları,
Bir ferahfeza nağmesi bestelenir
hafızamda.
Sözler ki umulmadık çağrışım yapar bana.
Taşır heceleri derin bir mana.
Aşkın ışığını bahşeder her bir nota.

Gökten inerken nisan yağmurları,
Gözlerinin elası düşer aklıma.
Mıh gibi kalır o irisler zihnimde adeta.
Sürükler beni sevdalı hülyalara.
Dönerim çöldeki Mecnun'a.

Gökten inerken nisan yağmurları,
Sarı zülüfleri salınır rüzgarda.
İpek şal gibi dalgaları dolanır boynuma.
Tarifsiz saadetler sunar bu manzara.
Olurum o zarafetine ömürlük müptela.

Mihriban Cesur

Korkma Anne

Ne zormuş bir hastane bahçesinde beklemek
Hiçbir şeyi yapamamak ne zormuş
Ulan eli kolu bağlı olmak
Ve susarak saatleri saymak ne zormuş böyle.

Bilmezdim düşüncelerin de üşüdüğünü
Kötü düşünmemek ne zormuş
İyimser olabilmek marifetmiş anne
Senin oğlun karamsar değil korkma anne.

Yağmur yağıyor hastane bahçesine usul usul
Körpe sakalımı okşuyor soğuk rüzgar
Seni düşünmek sıcak tutuyor içimi anne
Yüreğim sıcak ya varsın dışımı buz tutsun.

Korkma anne baharda çiçekle açmaz mı?
Sen gönül bahçemizin çiçeği değil misin?
Tabiata aykırı değil mi çiçeksiz ilkbaharlar?
Sen doğaya zarar veremezsin ki anne.

Karanlıklar aydınlığa çıkar dua ile
İnsanoğlu bu yaşamak ister aşk ile
Sahi sen hiç aşık oldun mu anne
Biz sana bağlandık sadece göz ile.

Evet anne bilmezdim kalp sancısını
Onu da sen bana öğrettin ya helal olsun
Aslında beklemek o kadar da kötü değil
Korkacak bir şey de yok sen de korkma anne.

Muhsin Işık

Sensizliğin İzinde

Sensizliğin kaçınıcı evresindeyiz, biliyor musun?
Kaç güneş doğdu da, ısıtamadı içimizi,
Günler akarken, taşlaşan zamanın içinde,
Bir mezar sessizliğiyle susuyoruz...

Sensiz gömdüğümüz kaçınıcı bayram?
Hangi baharlar küstü dallarına,
Ve hangi yağmurlar yas tuttu toprağında?
İçimde asılı kalan bir soru gibi:
Dönecek misin?

Sen kendine kıydın, sandın ki bitti,
Oysa ardında kaç ölü bıraktın, biliyor musun?
Kaç umut, boynu bükük kaldı,
Kaç kelime, dudaklarda mühürlendi?

Ve biz hâlâ bekliyoruz,
Bir gün, ansızın çıkıp geleceksin diye,
Yüreğimizin dizginlerini tutuyoruz,
Ama yollar yetim,
Ve biz her bayram biraz daha eksiliyoruz...

Hüsna Caner

Ölürsem Kabrime Gel

“Ahdim var biliyorsun, cenazesine gitmem demiştim, bana ısrar etmeyi bırak lütfen.”

“Yapma Melike beni zor durumda bırakırsın. Sonra el alem...”

“Sakin...Sakin bana el alem deme. Ben ağlarken el alem dediklerin neredeydi? Ne olur daha fazla ısrar etme. Ben hakkımı helal etmiyorum, Allah rahmet etsin’i de başkaları söylesin.”

Cengiz çaresizlikten ölüyordu. Almanya’dan Gülten yengesi, İsmail amcası, oğulları, gelinleri geliyordu ama evin tek gelini Melike cenazeye gelmiyordu. Annesinin ölümünden çok bu durumun garabetine üzülüyordu. Ah anne, sen de bu kıza bu kadar etmeyecektin. O da haklı. Ben de koruyamadım karımı. Kıvran dur şimdi. Cenaze yarın ikindi namazından sonra defnedilecekti. Telefonlar susmuyordu, taziye için arayanlar, geliyoruz diye haber verenler çoğaldıkça Cengiz boğulacak gibi oluyordu. Annesi evin büyüğüydü bir yerde, uzak yakın duyanlar gelecekti.

Ölümün yüzü soğuktu. Cengiz’e kıyamıyor, gece ilerledikçe yumuşuyordu Melike. Neler neler yaşanmıştı on yılda. Düğün fotoğraflarına küskündü. Albümün açılış fotoğrafı üçünün olduğu pozdu. Stüdyoya o da gelmişti.

“Evladım bir poz da benimle çekiver dediğinde, fotoğrafçı gelini bırakıp kaynananın damada bakışlarını yönlendiriyordu, Cengiz gıkını bile çıkarmamıştı. Kafa yukarı, biraz tebessüm edin, gelin hanıma da sarılın, hah şöyle, ikisi iki yanınızda, çok güzel, çekiyorum, çekkkttiiiiim. Hakikaten Melike o günden beri çekiyordu ve çekti. Vay be Ayten anne, hep bu dünyada kalacaksın sanıyorsun değil mi? Bana hep diyordun ya “arkadaşların yemeklerini beğenmeyince yüzünün halini merak ediyorum” diye, nasıl zevk alırdın biri beni eleştirince. Ben de senin yüzünü merak ediyorum, morgda ki çekmecedeydim. Ya da şöyle mi düşündün, ne yani ben mi öleceğim Melike dururken. Sahi giderken aklından neler geçiyordu? Uyumaya imkan yoktu. Zihni gelinlikten kefeneye beyaz bir yolculuktaydı. En sevdiği ayakkabılarını almıştı bir gün, Melike’ye sormamıştı bile. Zaten alışverişte birlikte gideceklerini de arabaya bindiklerinde öğrenmişti. Külkedisinin ayakkabılarını üvey kardeşi giymiş gibi duruyordu, zorla içine girmeye çalışmış, ayakkabı da ayağı da Melike’nin yüreği de ezilmişti. Düştüğü komik duruma o zaman gülmemişti Melike. Tuhaf bir kadındı Ayten anne. Ayrı evlerde olsalar da soluğu hep ensesindeydi. Hatıradan hatıraya kederle seyahat ederken, başka biri anlatsa çoğu komik şeyler de geliyordu aklına.

Uyuyakalmıştı.

Ertesi sabah telaş, kalabalık, akrabalar, defin işlemleri derken mezarlıktalardı. Cengiz neredeyse ölüm acısını unutmuştu. Karısına minnettardı. Melike yeminini bozmuştu ama hakkını helal etmeyi düşünmüyordu yine de. Onca maceradan sonra öbür dünyada rahat etmesine gönlü razı değildi.

Mezarlık kalabalıktı, Cengiz üzgündü, Melike bir köşede bitkin oturuyordu. Gece boyunca canlanan hatıralara, defin sırasında yenileri ekleniyordu. Ne çok üzmüştü onu. Gençliğini heba eden bu kadın için değildi tabii ki gözyaşları.” İyi ki göz pınarlarımızın, dilimiz gibi özellikleri yok. Acı, tatlı, ekşi ayrı yerlerde.” Bu hengamede aklına gelenler gülümsetti. Düşünsenize, kendim için ağlıyorsam gözyaşlarım ortadan, kayınvalidem için alıyorsam sağdan, yalandan ağlıyorsam soldan. Tek tek insanların gözlerine baktı. Ha ha herkesin ki soldan akıyor. Sizi yalancılar.

Topraklar atıldı, mezar kapatıldı. Biricik oğlu Erdem, babaannesinin toprağına su döktü, vasiyeti üzerine.

Erdem’in doğduğu gün geldi aklına Melike’nin. Konu komşunun getirdiği bütün kompostoları, sütleri ve evde hazırlanan lohusa şerbetini içmişti Ayten anne. Karnı davul gibi olmuştu. Cengiz Melike’yi bırakıp annesini hastaneye götürmüştü. O zaman sinirden deliye dönen Melike, gülme krizine girmişti. Hüngür hüngür ağlayan evin gelini, şimdi kahkahalarla gülüyordu. Vah zavallı diyen de vardı, Allah Allah ne oluyor diyen de. Cengiz’in o günküne benzeyen şaşkınlığı Melike’yi daha çok güldürüyordu. Kalabalığı geçip kendine doğru geldiğini gördü, sonrası karanlık.

Gülmekten bayılmak diye bir şey varmış. Ah Ayten anne, sayende bunu da yaşadı zavallı gelinin. Cengiz Erdem’in elindeki suyun kalanını Melike’nin kafasına döktü. Korku, endişe, utanç ne hissedeceğini de bilemedi.

“Ah Melike’m, sen annemi bu kadar çok mu seviyordun?” Şaşkınlığını gizleyemiyordu. Nasıl teselli edeceğini bilemez haldeydi.

“Ölenle ölmemez, ne yapabiliriz ki? “

Melike “ya sabır” çekince, uygun cümleyi nihayet bulmuştu.

“Ah canım ne kadar haklısın, bize bundan sonra sabırlı olmak düşer.”

Sevinç Kayapınar

En Son Ölüm Öper Dudaklarını

Öksüz bir yağmur
Yıkıyor kirlenmiş gülüşlerini
Yüksünmeden...

Yaşamdan dem vuruyorsun
Ölümü ağırladığın oldu mu hiç
Bir gece can/evinde?..

Sanıyorum vaktin yok
Güzel şeyleri yaşamaya!
Bırak yalnızlığınla sevişmeyi!..

Zifos atar teker,
Zaman ölümcül pıhtı!
En son ölüm öper dudaklarını!..

Hızır İrfan Önder

Çarpık Kentler ve Ona Dairler

Çivit rengi, huzursuzluk, düş kırıklarımız
Ve bir divit ucundan akan hayallerimizden
Çok alacaklı,
Bir o kadar da borçluyduk
Doğan güneşe...
Sahi! Şafak sayılmazdı ufukta yolculuk varsa gurbete
Hatta ona dair ne varsa sessizliğe gömülesi.
Durduramadıklarından kaçan da kovalayan da
Değil mi zaten Ademoğlunun kendisi?
Çarpık kentleşmişliğin herhangi bir başkentinde
Nöbetleşe, gamsız
Arsız erginleşmiş balıkları dinleyelim
En iyisi...

Mehmet Özdemir

Eksi Birinci Tekil Şahıs

Bir şahıs,
Adı yok.
Yapayalnız.
Tanıyan yok.

Ne filmlerde,
Ne kitaplarda,
Ne müziklerde,
Hiçbir yerde tanınmıyor.

Ben değil,
Sen değil,
O değil,
Tekil şahıs ama bilinmiyor.

Eksi bir diyor adını.
Ve çok seviyor bir yabancıyı.
Fakat o üçüncü şahıs bile değil.
Birinci ve ikinci şahsın dengi değil.

Eksi birinci şahıs izliyor,
Hak ettiği ve belki de hak etmediği
mutluluğu.

Birinci ve ikinci şahıs gülüyor,
Üçüncü şahıs ise bir köşede şiirini
yazıyor.

Üçüncü şahıs şiirini bitiriyor.
Aradan yıllar da geçse o biliniyor.
Üçüncü şahıs kendini herkese
öğretiyor.
Bu dünyada kendine bir yer
ediniyor.

Eksi birinci tekil şahıs.
Adı yok.
Öğretmeye gücü yok.
Öğretmeye cesareti yok.

Yazmaya kalem yok.
Yazılacak bir hikâyesi yok.
Yazılacak bir varlığı yok.
Ki zaten bunları yazabileceği biri
yok.

Onun adı hiç bilinmiyor.
Eksi birinci tekil şahıs unutuluyor.
Hiç var olmamış gibi.
Hiç nefes almamış gibi.

Ve Tanrı ona acıyor,
Dünyaya gönderdiği tüm ruhlara,
Ondan bir parça üflüyor.
Eksi birinci tekil şahıs, bugün
içimizde yaşıyor.

Gelseydin

Soğuk bir rüzgar düşürdü omzumdan saçlarımı.
Gönlüm takılı kaldı baharlara, yazlara.
Kuşkulu, ürkek, korkak bir karanlık
Sinmişti eski, isli duvarların ta içine kadar.
Üşüyordum.
Geceler süpürüyordu gölgelerimi.
Yalın ayak, soğuk taşlara basıyordum ayaklarımı.
Elimi sokağın nemli duvarlarıyla tutuşturup
Yalnız, dipsiz karanlıkla kucaklaşıyordum.
Sesin geliyordu bir çocuk sevinci gibi uzaktan.
Başımı göğe kaldırıp izini sürüyordum.
Bulutlara takılmıştı sanki kirpiklerin;
Kocaman damlalar sarkıyordu incecik uçlarından.
Noktaları senin cebinde saklı kalan,
Uzun uzun cümlelerde kuruyordum bu yalnızlıkta.

Her bir durakta bir yolcu eksilmişti içimden.
Bir sen uğurlanmamıştın içimdeki bu sensizlikten
Göğe küsmesin diye kanadı kırık serçelerimin
Kağıttan uçaklar yapıp uçuruyordum bulutlara.
Gecelere sakladım geleceğin günün renklerini.
Sessiz senli oyunlar oynadım,
Hüzünlü, coşkulu melodilerde dinledim.
Ay ışığından yıldız tozlarını da çaldım,
Heybem tıka basa doldu sensizlikle geçen senle.
Ben beni anlatmaya yetemedim galiba.
Sen ise seni anlatmaya daha gelmedin.

Her gün yağmurlar ıslatırdı bulunduğum Őehri,
Gözyaşlarım hiç yalnızlık çekmedi böylece.
Bir bardağın iğerisindeki koca bir okyanustum,
Çivit mavisi sularım kızıla boyardı gözlerimi.
Heyecanlanınca çarpardı dalgalarım dilimin kıyısına.
Sonsuz gelgitlerin içinde seni beklerdim.
Gelseydin, görürdün oysa kimsesiz kalabalıklarımı,
Nergisleri, yasemenleri beraber dererdik.
Pencere ön kırmızı sardunyalar da ekerdik,
Sonra baharlar da gelirdi,
Rengarenk çiçeklerle bezenirdi ellerimiz.
Gelseydin, görürdün bendeki seni
Nice çiçekler büyüttüm ben böyle sensiz
Gökyüzünden yeryüzüne umuttan yana.

Emine Bakırcı

İftira

İftira gökten ağır zehirden daha acı
Karanlık kuyularda bulunmaz ki ilacı
Bühtandan medet uman sırtlanırken günahı
Şıracının şahidi olur ancak bozacı

Mazlumlar kıvranırken hayalleri zincirli
Gezinir kara çalan yüreği kirli kirli
Sözler kılıçtan keskin barut kadar tesirli
Tehlike bakımından yılandan da zehirli

Müfteri çıkar için haksız eziyet eder
Sabrı olan azmeder aciz şikâyet eder
Mahşerde mazlum kula bu hâl kifayet eder
Fassalı yak emrine Sakar riayet eder

Çamur at izi kalsın hangi edebe sığar
Nefretin büyüklüğü çamur atanı boğar
Yüzü kızarmasa da üstüne bela yağar
Yüce adalet şaşmaz elbette güneş doğar

Osman Akçay

Emek

Ocaklarda tütüyor umut,
Eller çatlamış, yürekler ağır.
Sabahın karanlığında başlar yolculuk,
Çalışmanın, yaşamanın en keskin yüzü.

Sıcak sofraya düşünür her gün yeniden,
Adı ekmek, tadı alın teri.
Zamla dolan her rafta,
Bir çift göz eksik kalır.

Pazarda uzanır eller,
Uzansa da geri çeker.
İşte bu, emeğin haykırışı,
Sessizce duyulur betonun altında.

Ne nasır şikâyet eder ne beden,
Ama içten içe sorar
Bu mu benim hakkım?
Ve söyle düşünür
Adalet, henüz yazılmamış bir şiir.

Asiye Yaşargün

Albayım Rüyalar Yol Gösterir mi

Oydu, albayım.

Hayatımın en karanlık gecesinde, yaşamaktan vazgeçtiğim ve ölüme çok yaklaştığım anda, rüyama kucağında bir kız ve bir erkek çocukla girdi.

”Bekle,” dedi, “az kaldı.”

İnanmadım, rüyadır diye düşündüm. Ama bu rüyayı hep gördüm.

İnanamıyordum, albayım. Senin gibi bir savaş görmüş adamın bile anlayamayacağı kadar garip bir histi bu.

Rüyalar gerçek midir, yoksa sadece zihnimizin oyunları mı? Sen ne dersin, albayım?

Yıllar geçti, ancak rüya hiç değişmedi. Bir gün onu gördüm, albayım. İlk anda inanmadım, çünkü oydu. Rüyalarımın giren, ”Bekle,” diyen oydu. Meğer nasipmiş, ama ben fark edememişim. Konuştuk, tanıştık... Fakat sonunda ayrı düştük. O yanımdayken bile rüyayı görmeye devam ettim. Ayrıldıktan sonra ise rüya geri geldi ve tekrar görmeye başladım.

O günden sonra seninle konuşmalarımız bile değişti, albayım. Çünkü artık rüyalar sadece düş değildi; bir hatırlatma, bir işaretti.

Her gece aynı rüya, kalbimde bir yankı bırakıyor ve bana geçmişin sessiz bir hatırasını fısıldıyordu. Ayrılık, içimde susmayan bir yankı ve dinmeyen bir özlem bıraktı. Rüyalarımın gördüğüm kişi, kaderimin bilinmez yollarında bana rehberlik eden bir işaret gibiydi.

Söyle bana, albayım:

Yıllardır rüyalarımı süsleyen ve sonunda karşıma çıkan bu adam için ne yapmalıyım? Ayrılığın getirdiği belirsizlik içinde nasıl bir yol izlemeliyim?

Belki de, bazı rüyalar sadece yol göstermez, aynı zamanda gerçeği de fısıldar.

Mısra Tümerden

Aşkın Zamansız Çatlakları

Kalbime giren aşk acısı eşliğinde, gözlerimden dumanlar çıkıyormuşçasına nefes almak için çabalarken, elimdeki saat yere düşüp kırıldı. İşte o an, zamanın durduğu, kalbimin sustuğu ama ruhumun konuştuğu, gözlerimin onun aşkıyla haykırdığı andı. Zaman beni unuttu, ben ise zamanda kırıldım.

Saatler kalbimi bilmez, ama o bilir; hisseder. Oysa ne vahimdir ki, artık zamanın benim için bir önemi kalmamıştır. Saatler sadece onunla kavuşacağım zamanı gözlemek için vardı; artık yok. Çünkü, gözümde akan bir zaman yok. Kırılan şey ne saat, ne de zaman... Konuyu biliyorsunuz: Kırılan şey kalbim. Saat camındaki minik çatlaklar gibi, damarlarımın genişlediğini hissediyorum. Cam eriyerek tekrar şekil alabilir, ama benim kalbim cam değil. Aşkım, eriyecek kadar hafif değil. Yollarda seni gözlerim durur, özlem ve hasret içinde dilerim bir gün çıkar gelirsin. Dinmese de acım, seni ister durur bu gönül, yarım.

Zaman geçtikçe, saatin her tik takı bana seni hatırlatır. Ama her hatırlayıшта, başka bir parçanın da kırıldığını hissederim. O an, bir başka hayatın parçası gibi gelir, zamanla yabancılaştan bir yabancı. Saatin kırık hali, aynı şey değil, zamanın düzelmesi.

Zamanı tamir etmek, acıyı yok etmektir. Onu ne kadar sabırla beklesem de, her geçen saniye beni tekrar paramparça eder. Sadece acıyı kabul etmeyi öğrenirim. Ama belki de bir gün, bir başka saatin tik taklarıyla, kalbim yeniden çarpmaya başlar... Bir gün. Ama o gün değil. Bugün kırık ve suskun.

Defne Parlak

Müruruzaman

Bir yalanın peşinden kaç kişi koşar
Ölüm neden ölmez öğrenmek için yazdım
Naftalinli kentin yaprakları sarardı
Fakat mektubum açılmadı
Çünkü elinde kan, parmağında
Ayrıksı otların nümayişi vardı

Salıncaklar inşa edilirken
Ağlayan zamandı
Onulmaz yaraları demlenmeye tutan gece
Yani o gece de
Rüzgarlı bir havaydı
Kanatsız bir kuşun hülyasıydım
Kendimce

Hangi yana dönsem kırık cam parçaları
Hangi cana gömsem ellerimi
Kendi halince
Gözlük camlarında hayat müruruzaman
Ruhumda refik bakışlar
Kilometrelerce

İçtimai sevişmeler pencere pervazlarında
Rakı kadehlerinde envai amonyak belki
Bu işte bir sitayiş var anladım
Her zerresi karanfilleri
Yerle yeksan eden
Bir sitayiş

Günlerden ekim aylardan sanırım pazartesi
Elimin altında delil
Dilimde virgülsüz küfür
Bilinmez bir yolda yolumun üstü duman
Vardım bin bir bilinmezli kuytu bir ormana
Sıralandı ağaçlar elebaşları
Mevsimsiz kış
Bir ağıt işittim belki de
Sonsuz bir haykırış

Bunlar gerçeklerdir
mektubumda yazdım
Yalanı yurt edinen çehrenizle okuyun
Cehreye astım göğsümü
elinizle dokuyun

Matarası kaybolmuş uykusuz
Bir buluttu
Elimden tuttu yağmurlar ısmarladı bana
Acımı okşadı kırışan saçlarımın yerine
Üç tane gözü vardı yalancı şahitti belki
Görmedim kalbini belki de
Salıncakta unuttu
Sayıkladı bana ömrümün
Yalnızlık adını
Sonra gözlerini yuvarladı karanlık kuyuya
Meğerse kan kuyusuymuş
Bilirmiş tadını

Birini çıkarıp bana verdi
Mektuba ekledim
Yirmi yıl okutamadım
Sabırla bekledim

Ne çok gafilmişim ömrüme, ah bilvesile
Şimdi kollarımda can çekişen bedeniyle

Meğerse ümmi imiş mektubumda yazdım
Hatmetmek isterken kendi feryadını
Ölmeyi unutmuş
Kendi elleriyle

Mehmet Çalışci

Lagalunya

- Bu ne biçim bir hikâye oğlum?
- Neden?
- Neden olacak?! Burada ne yapmaya çalıştığını anlamayacak kadar saf mı sandın beni?
- Tam tersine, mesajı hemen bulacağınızı biliyordum. Amacım da buydu.
- Burada beni yerin dibine sokmuşsun.
- Ne zaman çıkmıştınız ki ?!
- Küstah!
- Dokuz köyden kovulan desek.
- Defol git, yıkıl karşımdan.

Hocamın bunları söylerken ela gözlerini ateş bürümüş, yavaş yavaş yüzüne de sirâyet ediyordu. Belki de hayatında çok ender olan bu olay karşısında ne yapacağını bilemiyor, sinirinden zangır zangır titriyordu. Nasıl olurdu, altı üstü bir öğrenci parçası. Nasıl ona böyle bir küstahlıkta bulunabilirdi?

Bu çocuğu daha ilk derslerden beri sevmemişti. Açık sözlülüğü ve cesareti sinirine dokunuyordu. Bu kara kuru, esmer, kahverengi gözlerinde şirinlik gizlenen çocuk nasıl kendisinin öğrencisi olma şerefine ulaşır?! Böylelerini yüksek lisansa nasıl alırlar bir türlü havsalası almıyordu.

Kalp atışları bir türlü normal ritmine dönmüyor, burcu burcu terliyordu. Koltuğuna çökmüş kapıdan çıkıp giden Fatih'e bakıyordu. Bu çocuğa bu kadar fırsat vermemeli idi. Daha ikinci ders anlattığı incelemeyi “falanca bir profesör de bir makalesinde incelemişti hocam” deyip onu diğer öğrencilerinin yanında zor duruma düşürmemiş miydi? Belki de o öyle hissediyordu. Belki de öğrenciler makaleden aşırımları hiç duyumsamamıştı. O ana kadar ne de güzel anlatıyordu. Diğer öğrenciler ne de hayran bakıyorlardı, saygıdeğer hocalarına. Bunları düşünürken uzun parmaklı ellerini hiddetle sıkıyordu. “Ah ah! Kafasını koparmalıydım zibidinin” diye geçiriyordu içinden. Acaba bu küstah, kendini beğenmiş, salak çocuğun öyküsünü birileri –diğer akademisyenler- okumuş muydu? Ya orada kastedilen kişinin kendisi olduğunu anlarsa. Rezil olmuştu. Nerden çıkmıştı bu çocuk?

Şadan Hoca, orta boylu, kumral, ela gözlü, sivrice çeneli, seyrek saçlı, konuştuğunda sanırsınız ki ardından akıncılar kovalar, şık giyinir ve devamlı elleri çenesindedir.

En çok sevdiği poz budur beklisi de. Akademisyen arkadaşları aralarında –o bilmez- “Nâdan” diye isimlendirirler.

Lisansını bir taşra üniversitesinde yapmış, oradan ne yapıp etmiş hocalarının gözüne girmiş, desteklerini almış, eee kafalarda uyuşunca, onca başarılı ve zeki öğrencinin arasından ülkenin en prestijli üniversitesinde yüksek lisansa alınmış. Burada her nabza göre şerbet düstûruna sıkıca sarılmış, girdiği bu yeni ortamda hocaların akademik izinden gideceğine, akademik izinden gitmiş, siyasal-sosyal bakış açıları neyse hocalara öyle yaklaşmış. Oportünistlerin tüzüğü hazırlanırsa her halde ilk bulunması ve fikirlerinden istifade edilmesi gereken zevattandı. Burada ki tahsil hayatında “yazı-çizi ne ki, biz bunları sokakta her türlü eylemimizde zaten yapıyoruz”, diye illüzyonlarla hocalarını kafalamış ve bu türden yüksek başarıların ardı arkası kesilmemiş ve bu yüksek mertebelere çıkmış. Aslında profesörlük onun hakkı imiş ama kahrolası UDS her seferinde önüne bir Çin Seddi edasıyla çıkıyormuş. Müslüman-Türk memleketinde böyle sınav mı olurmuş. Yazdığı onca makale, katıldığı onca sempozyum ve konferans yetmiyor muymuş? Makaleleri yazan bu muhteşem dimağ, yayınlatacak yer bulamaz ama “hocam himmet!” nidâsıyla hep hocasını bir sempozyuma bir şeyler yazılınca öğrencilerinden en maharetlilerini çağırır, onlara literatür taraması yaptırır. Güya onlara ödevdir. Bulguları keser, biçer elişi kâğıtlarıyla yapılmış çocuk resimlerine çevirir. Eeee kurulda makaleyi inceleyenler ne de olsa tanıdıklardır. Yoksa da irtibat sağlanır. Yard. Doç. Dr. Şadan SERKEŞLAN öyküye şöyle bir bakar tüm öfkesiyle kabarıp ve bin bir küfür savurarak: “Yahu çocuk benim adımla değiştirip, şeklimle, şemâlimle oynasın ha! Sana öğrencilik hayatını dar etmez miyim ben. Terbiyesiz, öyküde beni nerelere koymuş. Dersleri savsaklıyor, geç girip erken çıkıyordum. Zorla kitaplar satıp haksız kazanç elde ediyordum, kız öğrencilerimle fazla içli dışlıymışım, hele hele iftiraya bak! Anlattığım konularda bir cümle kendim üretmiyordum. Ulan yeni yetme sen bir daha akademisyenliği aklından bile geçiremezsin. Seni mahvetmez miyim?! Hocalar hep çekinir benden, ee itibarımız var. Birçok yerde eş, dost, ahbab... Aman boş ver iti, ne uğraşacağım, o ürüsün dursun. Benim kervan ne de olsa yürüyor” diye düşündü. Derin ve engin bilgilere sahip Şadan Hoca.

Asistanını çağırttı. Derse kendisinin girmesini lütuf buyurdu. O bu gün çok yorulmuş, hem yazılacak o kadar inceleme ve makale varken vakit kaybetmemeli imiş... Fatih içi içine sığmaz bir halde eve geldi. Ayvaz Fatih’teki garipliği fark etmişti. Fatih ile tanışalı dört ay olmasına karşın sanki yıllardır tanışıyorlarmış gibi uyum sağlamışlardı. İlk olarak İzmir otogarında aynı dolmuşa bindiklerinde görmüştü Fatih’i. Sonra üniversitedeki amfinin önünde mülâkat günü ikisi de edebiyata meraklı gençler idi. Kazandıklarını öğrendikleri zaman oturup konuşmuşlar, epeyce bir sohbetten sonra beraber bir ev kiralama kararına varmışlardı.

Fevzi Yetkin

İyilik Tanrıçası

Ey iyilik tanrıçası
Hevesimiz gitmelere kırgın
Yollar ise zaten bize dargın
Çünkü merhamet ve masumiyet
Çekilmiş kendi inine

İşte tam zamanı güç katmanın
Yeşermesine iyimserliğin
Ki susmasın şenliğin cırcır böceği
Ve ömrümüzün en çok ışıldayan hatırası
Kahkahalara tutulsun
Kendisini kendi ruhuna hapsetmiş
İstanbul'un iyilik erguvanı

Haydar Aksoy

Gelecek

Her şeyin mümkün olduğu yaştayız
Bir gn bizim de glşlerimiz iyileşecek
Bitecek bu yankılı hastalıklarımız
Her şeyin mümkün olduğu zamandayız

Bizim de coşkulu iletişimlerimiz olacak
Bir soru karşısında yolculuklu dşnmelerimiz
Cevabı neticesinde gidip gelmediğimiz
Bizim de yeni bir yaşamımız olacak

Her şeyin mümkün olduğu yaştayız
Bir gn bizim de yanılsamalarımız gidecek yreğimizden
Başlayacak bu taze rzgrlarımız
Her şeyin mümkün olduğu zamandayız

Bizim de ileriye hep baktığımız gnler olacak
Gnbegn unuttuğumuz eski ben'imiz
Gn ortasında akşam olmadığımız
Bizim de yeni bir geleceğimiz olacak

Her şeyin mümkün olduğu yaştayız
Bir gn bizim de blnmeyecek uykularımız
Gnlere sevinçle uyanacağız
Her şeyin mümkün olduğu zamandayız

Can Ahmet Doğrul

Kırık

Katlanacak bir dünya bulamadım kendime.
Su içmiyor kumrular.
Kuruyor pınarları sesimin.
Şiirlerim solmuş.
Dizelerimin dizleri kırık.
Her hecenin üstü örtülü.
Her harf bir şiir belki. .
Dünya bazen yetmiyor
Gitmek en olacak şey belki.
Dizlerde oluyormuş
Şairlerde .
Ne kaldı götürebileceğim.

Hanife Şişman

Sanmak

Bu şehrin kaldırım taşlarından tutun da yerdeki toz tanelerine kadar arasanız bulamazsınız beni. Ayağım yere basmıyor, sanki verilen bir nefes gibi kayboluyorum. Öyle yokum buralarda! Kolumdaki saat izi dışında hiçbir iz bırakamamışım. Ne bir kalbe dokunabilmiş ne de bir yüzde gülümseme bırakabilmişim. Gören de hatırlamaz beni; bu şehrin lodoslu havalarına daha çok benzemiş, esmiş ve geçmişim. Bir birey olma zahmeti dışında gerçek dışı figür olmayı başaramamışım. Büyüdükçe farklı yüzler göreceğimi zannederken sulandırılmış, sıradanlaşmış insanlar görmüşüm. Bu benzerlik giderek artarken ben kabuğumu daha da kalınlaştırmıştım. Kaçamadım yığın yığın bayağılıktan! Yakamı öyle bir tuttular ki boynumu kesmek zorunda kaldım. Bedenime sonradan yerleştirdiğim bir kafayla var olmanın acısını yaşıyorum ve siz bunu görmüyorsunuz! Kendine acımayan bir insana hangi silahı doğrultursanız doğrultun ucu size döner.

Karşınızdakine baktığınızda gördüğünüz hiçlikse korkun! Tükenmişlik böyle bir histir. Bu öyle derin acılardan sonra gelir ki ne ara bir boşluğa dönüştüğünün farkına bile varamazsınız. Yarım ağız iyilikleriniz, üstü kapalı kötülükleriniz işlemez o insanlara. Kimlerin değerinin büyüyeceğini ve küçüleceğini biliyorlardır. Bilmezlikten gelmek onların işi. Yanılmayı sandığınızdan daha çok isterler. Omuzları düşüktür, bütün yükleri oradadır çünkü. Kamburlarında taşırılar geçmiş. Eğri oturduklarına bakmayın çoğu insandan daha dik dururlar. Hayat onları oldukça yormuştur. Sonra bir bakmışsınız yitip gitmişler...

Ölü bir ağacın üstüne yazılar yazıyorum
Ve bunu yaşamak sanıyorum.

Büşra Ayülkü

Kursak

Ben seni severken öğrendim sevmeyi
Seni severken öğrendim beklemeyi
Bir de akşamları geldiğin saati
Gelmediğin günlere kırgınım.

Kaldırımlarda yürürüm hayalinle
Baktığım yerde olursun sen yine
Bakmak sorun değil de
Kaçırдың gözlerine kırgınım.

Sana her selam verişimde
Cevap alınca naif bir şekilde
Görüşürüz dediğinde
Geçmeyen dakikalara kırgınım.

Yanmayan lambaların
Karanlıkta kalan sokakların
Dinmeyen yürek yangınlarının
Aşk denen şeyin, kursak denen yerde kalmasına kırgınım....

Ali Aşık

Seni Yazmak İstedim

Saf beyazında habis siyahımı buldum
İhtimal başarabilirim diye umdum
Uçsuz bir hayal kurdum
Seni yazmak istedim
Düşlerim yetmedi

Kurşun gibi sessizdim
Her defasında biraz daha eksildim
Ufak hamlelerle kendi dünyamdan çekildim
Seni yazmak istedim
Duygularım yetmedi

Harfler sözcüklerimi sildi
Sözcükler dizelerimi ezdi
Dizelerim manalarını yitirdi
Seni yazmak istedim
Şiirlerim yetmedi

Seni anlatabilmek inan oldukça güçtü
Harfler karabasan gibi üzerime çöktü
Bu elem gönlüme kanayan örtü
Seni yazmak istedim
Mecalim yetmedi

Saçlarıma ak düşünce
Kalmadı bende ne gam ne de düşünce
Tükenip sonsuzluğa intikal edince
Seni yazmak istedim
Ömrüm yetmedi

Kaan Ramazan Cakalı

Kan

Sen Paris ol, ben Hatay. Diğerleri; İsviçre, Kars, İran, Malatya, İzmir, Londra, Venedik... Dünyanın bardağını dolduran, her milletten akan kandır. Seninkini kabul edemem diyor mu? Hayır. Çünkü hepsi kırmızı ve sıvı.

Peki bazıları neden ayırıyor bu kanları? Kimler olarak ayrıştırıyor, bölüyor, ekliyor ya da çıkarıyor. Dünya tek, bardak tek fakat düşünceler tek değil. Beyinler, kalıplar, sıfatlarda öyle. Doymuyor, anlamıyor, iradesizleşiyoruz. Evrende, herkese yetecek kadar büyük bir bahçe var. İster sulayın, ister güneşlenin, ister kahkaha atın, ister üretin. Birbirinizi boğmayın, ağlatmayın, öldürmeyin.

Dünya döndükçe, kalbim attıkça kanım damarlarımda dolaşacaktır. Benim kanım bana aittir. Ona dokunamazsın, hakkım olanı alamazsın! Sesimi kesemezsin, gözümü kapatamazsın, ayağımı kıramazsın, kolumu çekemezsin... Çünkü bunların hepsi kan !!!

Evet İnsanoğlu, sen vücudunda dolaşan kanla yaşarsın. Uzuvların sana emanet, zamanı dolana kadar onlara iyi bak. Günü geldiğinde yok olacaksın. Kanını bardağa boşaltıp vedalaşacaksın. O güne kadar kendini koru. Emin, hür, çalışkan ve dayanıklı ol. Mücadele etmekten asla vazgeçme. Seni yalnızca inancın kırabilir. Ona izin verip pes etme. Yola devam marş marş!

Dilşah Gül

Fil Şiiri

Bir kuş olsam da ya da sürüngen bir yılan
Kükreyip bağırısam da ya da yanında vızıldasam
Kalbim her zaman her an bir fil
Aşık,sadık.
Büyük küçük herkese meydan okuyabilecek kudrette
Velakin karıncayı incitmeyen
Dilleri birbirinden ayırıp alabildiğine yüzen
Yüzerken hortumunu dik tutmaya çalışan
Kalbi beyninden daha büyük
Merhametli ve arılardan korkup
Bir kuş olsam da ya da sürüngen bir yılan
Kükreyip bağırısam da ya da yanında vızıldasam
Kalbim her zaman her an bir FİL
Aşık,sadık.

Beyza Kiraz

İkilem

Varla yok arasındayım; gitmekle kalmak, susmakla konuşmak, gülmekle ağlamak... Oturdum. Vücudumdaki hücrelerin teker teker bunaltısını dinledim. Baktım. Binlerce insanın bunaltısına, binlerce insanın dinginliğine baktım. Önünde satmaya çalıştığı peçeteleriyle yetmiş yaşlarında kadın, yanında torunlarıyla 70. Yaşını kutlayan kadın; ellerinde satmaya çalıştığı çiçeklerle on yaşlarında çocuk, yeni bisikletine binme heyecanı ile on yaşlarında çocuk, kavga eden sevgililer, kavuşmak için gün sayan sevgililer, gözlerinde yorgunluğunu görebildiğim insanlar, gözlerinde yaşama hevesini görebildiğim insanlar, insanlar, insanlar... Ne zor şey insan olmak, insan kalmaya çalışmak! Bu ikilem arasında dengeyi kurmak, ezilmeden kalabilmek ne zor. Sessiz çığlıklar attım. Her baktığım insanda binlerce hikaye buldum. Sessiz çığlıklar attım. Hepsinin hikayesi benimkinden iyi benimkinden kötü. Sessiz çığlıklar attım. Ruhum bu çığlıkların altında ezildi. Bu hikayelerin altında ezildi. Olanla olmak istenen arasında ezildi. Kalktım. Yürüyorum. Derin nefes aldım. Hücrelerimin bunaltısını dinliyorum. Çok mutlular, hiç mutlu değiller. Çok gülüyorlar, çok ağlıyorlar. Çok konuşuyorlar, çok susuyorlar. Sessiz çığlıklar, sessiz çığlıklar, sessiz çığlıklar... Ne zor şey bu ikilem arasında ezilmeden kalabilmek.

Melisa Demirci

Özleyen

Yine bir hafta sonu, sokakların kalabalığında kaybolmak için İstanbul'un Arnavut kaldırım yollarında dolaşıyorum. Yalnız başıma yürürken, balık tutanların arasında buldum kendimi. Geçen hafta çok özenmiş, ben de “Onlar gibi balık tutayım; tutamasam da en azından denememiş olmam,” deyip takıp taklavatı almış, Galata Köprüsü'nde kendime bir yer bulmuş ve tam her şeyi ayarlamışken, balığı beklerken sarman bir kedi dolandı bacaklarıma. Sonra, küçük bir çocuğun kendi gibi minicik bir kediyi ince ve naif sesiyle çağırışını duydum: “Pisi pisi, gelsene yanıma. Hadi gel, birlikte oynayalım. Canım yalnızlıktan çok sıkıldı, gel arkadaş olalım.” Gayriihtiyari dönüp bakmıştım. Nasıl da o deniz mavisini iri gözler içime işlemişti. Sonra yanıma çağırdım ve “Kimsen yok mu, nasıl yalnız başınasın böyle?” dedim. Hikâyesini anlatmaya başladı; geçen sene babasını kaybetmiş. En çok da onunla buraya gelip balık tutmayı özliyormuş. Evleri de yakınmış. Köprüdeki çoğu kişiyle babası zamanında arkadaşlık ettiğinden, çocuğu tanıyor ve hiç ses etmiyormuş. “Evden kaçıp buraya geliyorum. Babam bir gün gelecek ve ben onu burada bulacağım, biliyorum.” Hiçbir zaman inanmamış öldüğüne. Gözlerinin derinliğinde babasıyla yaşanmamış anların hüznü, omuzlarında ise hayatın yükleyecekleri var sanki. Uzun süredir beni bu kadar etkileyen birisi olmamıştı. Yol boyunca gözleri vardı aklımda, bir de anlattıkları yüreğimde... Hüzün akıyordu yüzünden; öylesine dikkatimi çekmiş ve içime oturmuştu ki, eve döndüğümde bir iki lokma atıştırıp atölyeme çekildim. Önce desen defterime yüzünü çizdim, ardından boyalarımı özenle masama dizdim. Şövalenin üzerindeki tuvale duygularımı aktardım ve ardından seyre daldım. Hele gözleri... Ucunda yaş biriken iri mavi gözler... Bir kapansa, sel olacak sanırsın.

Gözümün önünde bir sahne belirdi birden: Babasıyla gülen, eğlenen, yakaladıkları balıkları iğneden çıkarıp kovaya atışlarındaki heyecan... Babasının avuçları arasında bir damla kalan o minik ellerindeki sıcaklık, yüzüne yayılan tebessüm, kahramanına yönelmiş bakışlar... Doğruca evlerinin yolunu tuttular. Ellerinde kovalar dolusu balıkla dönen ve yaşamına anlam katan iki kişiyle kucaklaştı evin hanımı. E tabii, çoktan balıkların haberi verilmiş yan komşulara; salatalar yapılmış, bir de yanında tahin helvası. Baba sesleniyor mutfağa: “Hanım, bizim aslan sütünü de kap gel!”Gülüşmeler yankılanıyor pencereden dışarıya. Eşlik ediyorlar Müzeyyen'in şarkılarına... Sonra birden puslanıyor görüntüler ve teker teker sahneden ayrılıyorlar, peşi sıra.

Serap Dostal

Nisanın Kalbi

Nisan yağmurları ince ince yağıyor ömrümüze
İnsana ait olan ne varsa, yıkanıyor bu yağmurda
Elleri, yüzü, kirpikleri
Hatta görebilirse yüreği..

Usulca dokunuyor toprağa ilkbaharın eli.
Demlenmiş bir kahvenin kokusu tütüyor
Buğulanmiş pencerenin ardındaki
Yağmur damlalarında saklanıyor umut.
Sanki her şey yeniden mümkünmüş gibi..

Nisan içimizde yeşeren bir şiirdir.
Yeniden doğuşun adı,
Kalpte bir kıpırtı..
Kimi zaman arşa çıkan cesarette
Kimi zaman toprakta filizlenen tohumda saklı..

Meryem Güngör
Doğrukartal

Mecbur Bırakılmış Hayatlar Statüsü

Yaşadığımız çağ
Mecbur bırakılmış hayatlar statüsü
Yaşa yaşayabildiğin kadar
Ölüm de mecbur bırakılmış bize

Yap bir parmak hesabı
Bak şu insanlık tarihine
Yahu, pek de acırım bizlere!
Varsa da içimizde bir parça iyilik
Onun da üzerine karşıtı konmuş

Yokluk bir yönüyle güzeldir
O yönüne kimse ad koyamadı
Sen olmazsan ben yokum
Yaşadığımız çağın özeti

Erhan Saygın

Kesik Dilek

Dilekleri kesik birinin umutları kanar.
Kanatları sızlayınca anlar unutulduğunu.
İnancı yanar ateşinin gülümseyen büyüüne.
Beyazlar öldüğünde kazanır siyahlar.
Külleri ağlayanı cehennem anlar yalnızca.
Gündüzüne gece batar korkusu bağırdıkça.
Ve çöldeki bir gül gibi yalnızlığa susar.
Dilekleri kesik birinin umutları kanar.

Z. Seha Deniz

Umut

Neyse ki umut var,
Çaresizlerin en sevdiği şey.
Ufka bak, ufka.
Bu gelen, umudumuzun gemisidir.
Ne dalgalarla boğuştu,
Ne fırtınalardan geçti kim bilir? Ama batmadı hala.
Umut var.
Daha fazla ayakta durabilmek,
Herkes ve her şeye rağmen,
Bir şansa daha sahip olmak için doyasıya yaşamak,
Son kez elveda demek, son kez sarılmak,
Son kez sevdiğini söylemek için,
Umut var.
Hayallerimize, istediklerimize,
Sahip olabilmek için.
En güzel şarkıları dinlemek,
Yeni tablolar yapmak yeni şeyler öğrenmek,
Yeni şeyler keşfetmek için,
Umut var hala.
Çıktığımız yolculukta;
Yeni yerler keşfetmek, maceralar yaşamak,
Son durağa varabilmek,
Ve nihayetinde; gecenin sonundaki gündüzü görebilmek
Ve hiçbir fırtınanın
Sonsuza kadar sürmeyeceğini de bilerek
Umut var.
Güvendiğimiz dağlara gelmemişse kar,
Hala taşlı topraklıysa yollarımız,
Açılmamışsa hala hava, dinmemişse fırtına,
Gerçekleşmemişse hayallerimiz,
Kavuşmamışsak sevdiğimize.
Umut var.
Bu kadar güzel bir dünyada;
Küf kokmaktan, bayatlaşmış, helak olan
toprakların,
İçindeki kötülöklere karşı gelmek için;
Yaşamak için, direnmek için,
Daha güzel hale getirmek için dünyayı,
Ta ki verdiğimiz son nefese kadar;
Umut var.
Umut var.
Umut var

Ahmet Agır
Ertunç

Papatya

Kasımın sonlarıydı. Havadaki soğuk, dalga dalga titreşiyordu. Rüzgârın sesi, bir yük treni gibi uğultular çıkarıyor, ağaçlara asılı kalan son yaprakları da dökmek için var gücü ile esiyordu, sert ve haşın. Gökyüzü gri bir atlas misali, dalgalı ve titrek.

Rauf Bey, her gün olduğu gibi ağır bedenini; yavaşça ve usulca çiçekçi dükkanına yöneltmişti. Evinin aşağısındaki küçük çiçekçi dükkânına girdi. “Ooo Rauf amca, hoş geldin. Yine papatya mı?” Rauf Bey, kızaran yüzünde, buğulanan gözlüklerin ardındaki kahverengi küçük gözleri ile cevap verdi. “Hoş bulduk oğlum, evet” dedi. Çiçekçi Rauf Bey’in çiçeklerini hazırlarken, “Hiç bıkmayacak mısın Rauf amca her gün bu çiçekleri almaktan?” dedi. Bastonunu duvarın kenarına koyup cebinden parayı çıkarmaya çalışırken, Rauf Bey, “Ah oğlum kalbimin içindekileri bir bilsen, ona yeryüzündeki tüm çiçekleri götürmek istiyorum” dedi. Çiçekçi, sevecen ses tonu ile “Rauf amca paltonu unutmuşsun herhalde. Hava epeyce soğuk bir taksi çağırayım mı? Ne dersin?” Rauf Bey, yüzünde sıcacık bir tebessümle, “Sağ olasın evladım, yürümek bana iyi geliyor.” Dedi, bir eline bastonunu diğer eline çiçekleri alıp yola koyuldu.

Derisi kalınlaşmış, kahve rengi benekli elleri ile tuttuğu papatyalara baktı. Onları rüzgâra kaptırmamak için, ceketinin içine soktu, göğsünde gizlemeye çalıştı.

Beyaz, ortası sarı papatyalar, Semiha Hanım’ın en sevdiği çiçeklerdi. Karısının sevdiği papatyalar onun nazarında da özel çiçeklerdi. Papatya saflıktı, muhabbetti, sevgiydi. Tıpkı evlilikleri gibi.

Adamın üzerinde koyu kahve rengi bir ceket, altında ise siyah kadife bir pantolon vardı. Bebeklerine yavaş yavaş mavi lekeler basmış gözlerine, kalın çerçeveli bir gözlük takmıştı. Ceketin içine giydiği kazak çok da kalın değildi. Rüzgâr kıyafetlerinin arasından geçip bedenini yalıyordu. Kendi kendine hayıflandı, “Nasıl unuttum paltomu, şemsiyeyi de almadım hay aksi. Hoş şemsiyeyi alsaydım hangi ellimle tutacaktım?”

Hafif kamburlaşmış belini, doğrulttu. Gökyüzüne baktı. “Yağmur yağdı yağacak.” Diyerek küçük adımlarını sıklaştırdı. Artık eskisi kadar hızlı değildi. Yetmiş yıllık bir hayata şahit olmuş, bedeni, ruhu, ayakları çok yorgundu. Manavın önünde soluklandı, meyve sebzeleri dizgen Cevdet Bey’le iki kelam etti. Cevdet Bey alışıkta her gün aynı saatlerde, elindeki papatyalarla eşini ziyarete giden Rauf Bey’e. Köşeyi dönünce buruşturulmuş bir gazete parçası, rüzgârın savurması ile ayaklarına dolandı. Kâğıt parçasından kurtulduktan sonra, تنها olan sokaklarda ilerledi. Bir sokak sonra mezarlığa varacaktı.

Bir yıl önce soğuk topraklara kendi elleri ile koymuştu, diğer yarısını. Hayat arkadaşı gidince yarım kalmıştı Rauf Bey. O talihsiz gün, onu dar ve çukur mezara koyup, üzerini örtünce, gözlerinden boncuk boncuk dökülen yaşlarla, toprağını sulamıştı. Bir battaniye gibi mezarın üzerine kapanmış hüngür hüngür ağlamıştı. Orada bulunanlar, Rauf Bey’in evine gitmesi için epeyce uğraşmışlardı.

Evliliğin 48. yılına girdikleri, üçüncü günün sabahında lavaboya giden Semiha Hanım, ıslak zeminde ayağı kaymış, dengesini kaybetmişti. Kafasını duvara çarpmış ve oracıkta can vermişti. Beyin kanaması demişti doktor.

Mezarlığın buz gibi, soğuk siyah demir kapısını içeri doğru itti. Aralanan ağır kapıdan, içeri girdi, sağa doğru yöneldi. Mezarlıkların arasından geçerken sağına soluna dikkatle baktı.

Her geldiğinde mezar taşlarında yazılanları okurdu. Hayallerin, yaşanmışlıkların ve yaşanmamışlıkların sığıdığı, yaklaşık 3 m2 olan mezarlıklara bakardı. Mezarda yatanların sessizliklerini dinlerdi. Ölümün soğukluğunu, ruhundaki ve tenindeki ürperti ile hisseder, kendisinin de eninde sonunda mezara gireceğini düşünürken kalbi sıkışır, korku bir gölge gibi kalbine dokunurdu. Bazen de ölüm ona güzel gelirdi. Ölünce, yanında hayat bulduğu eşine kavuşacak ve orada da hayat bulacağını düşünür, yüzünde kocaman bir tebessüm belirirdi.

Mezar taşlarındaki, ölüm tarihlerine, kadın mı, erkek mi diye farklı bir merakı vardı Rauf Bey'in. Sonra, "Ruhuna El Fatiha" yazısını görünce başlardı fatihalar okumaya. Bugün sert ve haşın olan soğuk rüzgâr, bunları yapmasına izin vermedi.

Başı önünde, çiçekleri sarmış kolları ile 100 metre ötedeki eşine ulaşmak için adımlarını sıklaştırdı. Mezarların arasına, kaldırım taşlarından yapılan yol çok kötüydü. Deliklerin arasına bata çıka yürüdü. Estetik bir görünüm verilerek yapılan, ince taşlı yolda yürürken, "Hangi akılsız yaptı bu yolu, yaşlıları, çocukları, hastaları hiç mi düşünmediler?" dedi.

Büyükçe bir çam ağacını altındaki mezarın başına geldi. Daha önce getirdiği kurumuş, solmuş çiçeklerin etrafa yayıldığını görünce, kendi ailesinin de bir demet çiçek ve her bir çiçeğin farklı yere gitmesi ile özdeşleştirdi. Oğullarını, gelinlerini, 5 tane torununu düşündü. Ailecek bir arada mutlu, mesut bir yuvanın, çocuklar büyüdükçe, yavaş yavaş evi terk edip, bir kuş gibi uçup gitmelerini düşündü. "Onlar mutlu ya bu bana yeter. Bana da özlem düştü" diyerek iç geçirdi.

Mert ve Semih'in çocuklukları, gençlikleri, evlilikleri, sonra Semiha Hanım ile olan yaşanmışlıklarını düşündü.

İki oğlunu en iyi üniversitelerde okutmuştu. Mert ve ailesi Kanada'ya, Semih, karısı ve iki çocuğu ise Amerika'ya yerleşmişlerdi. Son yıllarda vize sıkıntıları artınca, gelip gitmeleri zorlaştı. Annesinin cenazesine bile üç gün sonra gelebilmişti büyük olan. Mert geldiğinde de bir hafta sonra gitmişti. Semih'in vize başvurusu kabul edilmemişti. Onlar için dünya kadar fedakârlık yapan annelerini son yolculuğa bile uğurlayamadılar. Bir ah çekti.

Çiçekleri Semiha Hanım'ın baş ucuna bıraktı. Sitem dolu sözleri ard arda sıraladı. "Semiha, neden gittin, beni buralarda yapayalnız bırakıp gittin. Seni nasıl özlediğimi, yalnızlığımı, bitmeyen gecelerimi, olmayan sabahlarımı ve çaresizliğimdeki gönül yorgunluğumu kime söyleyeyim." Saatlerce oturdu eşinin mezarının baş ucundaki soğuk, sert mermerin üzerine. Ona içini döktü.

Bir taraftan rüzgâra direndi, diğer taraftan içindeki fırtınaları dindirmeye çalıştı. Karşısında eşi oturuyormuş gibi içini döktü tıpkı eskisi gibi.

Dün geldi Fatma kadın, temizliği yaptı, ortalığı topladı. Senin sevdiğin sardunyalara sularını verdi. Kıyafetlerimi yıkadı, ütöledi. Üç günlük yemeğimi pişirdi.

Yını eskisi gibi üç gün ara ile geliyor. Sağ olsunlar oğullarım onun maaşını, hiç ihmal etmediler.

Hiçbir şeyim eksik değil sadece sen yoksun. Koca evde, kocaman bir yalnızlığın içinde avruluyorum. Sensizliğin ızdırabı kemiriyor, bedenimi ruhumu. Artık eskisi kadar zevmiyorum çay içmeyi. Senin demlediğin o çayların tadı yok artık. Gerçi Fatma kadında üzül demliyor çayı ama seninki gibi olmuyor.” Derin bir nefes aldı. Ağaçtan kucağına pararmış bir yaprak düştü.

Sen gittikten sonra evdeki çiçeklerde bu yaprak gibi sarardı. En sevdiğin menekşeler bir daha çiçek vermedi. Çocuklarda gel diyorlar. Bir parçamı buralarda bırakıp gitmek, anlamadığım, bilmediğim bir yerde daha da yalnızlaşmaktan korkuyorum. Sen varsın ya! nasıl giderim buralardan.” Rauf Bey, beyaz örtüsünü takmış, pamuk gibi beyaz ve narin eşi sarşısında onu dinliyormuş gibi konuştu. Gözlerinden boncuk boncuk damlalar kırışmış anaklarından aşağıya doğru süzöldü. Yağmur çiselemeye başladı.

Yağmur şiddetlenince bugünkü ziyaretini kısa kesmek zorunda kaldı. Eşine veda etti. Ceketinin yakasını dikleştirdi, bir elinde baston diğer elini de cebine koydu. Derin düşünceler, üzüñ dolu bakışlarla evine gitmek için yola koyuldu.

Sevgi İncöz

*Bir sonraki
sayıda
görüŖüncüye
dek umutla
kalın...*

